



www.hotmaps-project.eu

„Hotmaps“ strateginio šilumos planavimo vadovų santrauka

Parengė Søren Djørup, Nis Bertelsen ir Brian Vad Mathiesen






Peržiūrėjo Kinga Kovacs, Giulia Conforto

2020 m. Balandžio mėn



Funded by the Horizon 2020 programme
of the European Union

Informacija apie projektą

 Projekto pavadinimas	„Hotmaps“ – atvirojo kodo priemonė, skirta energetikos (šildymo ir vėsinimo) sistemų projektavimui ir planavimui
 Dotacijos sutarties numeris	723677
 Projekto trukmė	2016–2020 m.
 Projekto koordinatorius	Lukas Kranzl Vienos technikos universitetas (TU Wien), Energetikos sistemų ir elektrinių pavarų institutas, Energijos ekonomikos grupė (EEG) Gusshausstrasse 25-29 / 370-3 A-1040 Wien, Austria (Viena, Austrija) Telefonas: +43 1 58801 370351 El. paštas: kranzl@eeg.tuwien.ac.at info@hotmaps-project.eu www.eeg.tuwien.ac.at www.hotmaps-project.eu
 Pagrindinis šios ataskaitos autorius	Søren Djørup Olborgo universitetas Telefonas: +45 9356 2365 El. paštas: djoerup@plan.aau.dk

Teisinis pranešimas




Visa atsakomybė už šio leidinio turinį tenka autoriams. Leidinio turinys nebūtinai atspindi Europos Sąjungos nuomonę. Nei EASME, nei Europos Komisija nėra atsakingos už jokią čia pateiktą informaciją panaudojimą.

Visos teisės saugomos. Be raštiško leidėjo leidimo jokios šio leidinio dalies negalima versti, atkurti, saugoti paieškos sistemose arba perduoti bet kokia forma ar bet kokiomis elektroninėmis, mechaninėmis, fotokopijavimo, įrašymo arba kitomis priemonėmis. Daugelis pavadinimų, kuriuos gamintojai ir pardavėjai naudoja savo produktams atskirti, yra prekių ženklai. Tokio ženklavimo citavimas jokių būdu neleidžia daryti išvados, kad galima teisėtai naudoti tokius ženklus be prekės ženklo savininko sutikimo.

„Hotmaps“ projektas

ES finansuojamu projektu „Hotmaps“ siekiama sukurti priemonių rinkinį, kuris padėtų valdžios institucijoms, energetikos agentūroms ir miestų planuotojams rengti strateginius šildymo bei vėsinimo planus vietiniu, regioniniu ir nacionaliniu lygmenimis bei derėtų su ES politika.

Greta rekomendacijų ir vadovų, kaip vykdyti strateginį šildymo ir vėsinimo (H&C) sistemų planavimą, „Hotmaps“ pateiks ir pirmąją tokio planavimo programinę įrangą, kuri yra:

-  **inicijuota naudotojų** ir sukurta glaudžiai bendradarbiaujant su 7 Europos bandomųjų sričių atstovais;
-  **atvirojo kodo** – tai reiškia, kad sukurta priemonė ir visi susiję moduliai veiks be jokios kitos komercinės priemonės ar programinės įrangos. Norint naudoti išveitinį kodą arba gauti prieigą prie jo reikia atvirojo kodo licencijos;
-  **suderinama su ES 28** – priemonė bus taikoma visų 28 ES valstybių narių miestams.

Projekto konsorciumas

Scientific partners



Pilot areas for developing and testing the tool



Santrauka

Šiame dokumente išdėstyti pagrindiniai strateginio šilumos sistemų planavimo principai. Tai yra bendrosios gairės, kurių iš esmės galima laikytis visais valdymo lygmenimis: vietiniu, regioniniu ir nacionaliniu.

Gairėse pabrėžiama, kad strateginis šildymo sistemų planavimas šiuolaikinėje Europoje turėtų iš esmės keistis, siekiant šildymui sunaudoti kuo mažiau energijos išteklių. Tam reikia atlikti techninę analizę, kurios neribotų politinės ir institucinės struktūros, paveldėtos iš tų laikų, kai energijos tiekimo pagrindą sudarė iškastinis kuras. Taigi strateginis šilumos sistemų planavimas turi keistis ir techniniu, ir organizaciniu, ir instituciniu požiūriu. Šiame skyriuje aprašytas 3 etapų modelis – tai procedūra, kurios galima laikytis, norint palaikyti ir palengvinti strateginio šildymo sistemų planavimo procesą.

Atliekant techninę analizę, šilumos planavimą svarbu įvertinti visos energetikos sistemos požiūriu, taip išvengiant papildomo optimizavimo žemesniuose lygmenyse. Sprendimai taip pat turėtų būti ilgalaikiai, priimti atsižvelgiant į socialinę ir ekonominę perspektyvą.

Norint sukurti centralizuoto šildymo sistemų infrastruktūrą, kuri leistų naudotis tvariai šilumos šaltiniais, būtina tokių sistemų organizavimo politika. Ji taip pat turėtų apimti ir su monopolinėmis struktūromis susijusius nuosavybės modelius bei kainų reguliavimą. Labai svarbu, kad būtų atsižvelgiama į abu šiuos reguliavimo elementus, siekiant užtikrinti vartotojų pritarimą, galimybes gauti kapitalo ir organizacinius gebėjimus užtikrinti ilgalaikę šilumos planavimo perspektyvą.



H^oTMAPS

„HOTMAPS“ STRATEGINIO ŠILUMOS SISTEMŲ PLANAVIMO VADOVŲ SANTRAUKA	6
Požiūris į strateginį šilumos planavimą.....	7
Organizavimas, nuosavybės ir kainų reguliavimas	9
Atsakomybės paskirstymas planuojant šilumos sistemą	12

„Hotmaps“ strateginio šilumos sistemų planavimo vadovų santrauka

Šiame dokumente aprašomos bendrosios priemonės ir procedūros, kurios gali palengvinti europiniu, nacionaliniu ir vietos valdžios lygmenimis vykdomus strateginio šilumos planavimo procesus.

Jame pateikta „Hotmaps“ strateginio šilumos planavimo vadovų turinio santrauka. Jis apima dokumentus: „Hotmaps Handbook I: Definition and experiences of strategic heat planning“ (I „Hotmaps“ vadovas. Strateginio šilumos planavimo apibrėžimas ir patirtis) ir „Hotmaps Handbook II: Guidelines for comprehensive assessment of efficient heating and cooling“ (II „Hotmaps“ vadovas. Išsamaus šildymo ir vėsinimo sistemų veiksmingumo vertinimo rekomendacijos). Šiuos dokumentus papildo priede pateikta ataskaita „Konkrečių atvejų aprašymai“, kuriuose pateikti įvairūs centralizuoto šilumos tiekimo planavimo pavyzdžiai iš visos Europos, ir „Hotmaps“ Vikipedijos puslapis, kuriame aprašoma, kaip panaudoti „Hotmaps“ priemonių rinkinį planuojant šildymo sistemas.

Dokumente išdėstytas bendras požiūris į strateginį šilumos planavimą, pateikti techninės analizės etapai, apibūdinti pagrindiniai elementai, į kuriuos reikia atsižvelgti organizuojant ir reguliuojant šilumos sektorių, taip pat pateikiamas siūlomas atsakomybės paskirstymas skirtingiems valdžios lygmenims.

Strateginis šilumos planavimas nėra įprastas verslas

Strateginis šilumos planavimas prasideda nuo parengiamojo etapo, per kurį svarstomi su esama šilumos tiekimo sistema susiję aspektai. Vėliau šių diskusijų rezultatai paverčiami pagrindiniais tikslais, kuriuos turi atitikti būsimoji techninė sistema. Jai remiantis jau galima atlikti esamų alternatyvių strateginių tikslų įgyvendinimo būdų techninę analizę.

Europos Sąjunga palaipsniui atsisako iškastinio kuro naudojimo šildymui – tuo siekiama trejopos naudos: sumažinti į aplinką išmetamo CO₂ kiekį, didinti tiekimo patikimumą ir gerinti ekonominę pusiausvyrą, nes didesnė energijos sąnaudų dalis būtų paskirstoma pačioje ES.

Tačiau norint įgyvendinti šias galimybes, kurias atveria šildymo sektoriaus pertvarkymas didinant jo tvarumą, būtinas strateginis šilumos sistemų planavimas. Jį galima apibrėžti kaip *veiksmų planus, skirtus ilgalaikei svarbiausių šilumos tiekimo parametrų pokyčių vizijai įgyvendinti*. Istorškai tokie svarbiausi parametrai buvo kuro paklausa, aplinkos veiksniai ir tiekimo saugumas.

Šis apibrėžimas atskleidžia, kad planai yra orientuoti į veiksmus, jeigu veiksmai grindžiami ilgalaikė perspektyva, analize ir jais siekiama radikalių pokyčių. Be to, jis pritaikytas dabartinei Europos situacijai, kai siekiama iš esmės atsisakyti iš iškastinio kuro gaunamos energijos. Dėl tokių radikalių pokyčių būtina strateginė analizė ir atskirų iniciatyvų vertinimas iš ilgalaikės perspektyvos.

Požiūris į strateginį šilumos planavimą

Apibendrintus strateginio šilumos planavimo veiksmus galima suskirstyti į tris etapus. Visgi nors minėti veiksmai aprašomi trimis etapais, jie greičiausiai bus kartojamo ir tęstinio proceso dalis.

1 etapas. Strateginio šilumos tiekimo techninių scenarijų paruošimas

Šiame etape nustatomi, įvertinami ir aprašomi galimi techniniai scenarijai. Minėtas procesas gali būti vykdomas vadovaujantis toliau aprašyta septynių punktų procedūra. Ja vadovaujantis, galima pasirinkti tokį sprendimą, kuris atitiktų strateginius tikslus.

- 1) Kiekybiškai įvertinkite šilumos poreikį
- 2) Kiekybiškai ir kokybiškai įvertinkite šilumos išteklių prieinamumą rajone
- 3) Kokybiškai ir kiekybiškai įvertinkite šilumos taupymo galimybes pastatuose
- 4) Nustatykite pusiausvyrą tarp investicijų į šilumos tiekimo sistemą ir šilumos taupymą
- 5) Ruošiamus scenarijus derinkite su nacionaliniais, regioniniais ir (arba) vietiniais energetikos planais
- 6) Parenkite technines strateginio šilumos tiekimo plano alternatyvas ir scenarijus
- 7) Norėdami rasti geriausią sprendimą, pakartokite 4–6 veiksmus

2 etapas. Esamų pagrindinių sąlygų įvertinimas ir pagrindinių suinteresuotųjų subjektų nustatymas

Šiame etape nustatomos ekonominės ir politinės kliūtys bei galimybės. Be to, įvertinami ryšiai tarp pagrindinių suinteresuotųjų subjektų ir analizuojama, kokį vaidmenį jie greičiausiai atliks pereinamojo proceso metu ir užtikrinant šilumos tiekimą ateityje.

- 1) Nustatykite ekonomines ir politines kliūtis
- 2) Įvertinkite ekonomines ir politines galimybes
- 3) Nustatykite pagrindinius suinteresuotuosius subjektus, kurie remia jūsų planus ir kurie jiems priešinasi

- 4) Sukurkite strateginius tikslus atitinkančius nuosavybės ir verslo modelius

3 etapas. Įgyvendinimo plano sudarymas

Šiame paskutiniame etape atitinkama institucija ieško galimybių iš dalies ar iš esmės pakeisti galiojančius teisės aktus, kad jie padėtų įgyvendinti geriausią sprendimą. Be to, šiuo metu formuojama svarbiausių organizacijų, užtikrinančių šilumos sistemos pertvarkymą ir tolesnį jos naudojimą, sistema. Tai reiškia, kad reikia parengti atitinkamus nuosavybės ir kainodaros modelius, kurie būtų priimtini vartotojams ir piliečiams, mobilizuoti kapitalą bei sukurti strateginių veiksmų bei ilgalaikio planavimo platformą.

- 1) Nustatykite, kokias pagrindines sąlygas gali pakeisti atitinkama planavimo institucija
- 2) Sukurkite naujas taisykles ir pagrindines sąlygas
- 3) Nustatykite galimybes įtraukti suinteresuotuosius subjektus, kurie gali atlikti konstruktyvų vaidmenį įgyvendinant šilumos planą
- 4) Suprojektuokite ir (arba) pertvarkykite organizacijas taip, kad jos geriau susitvarkytų su planavimo ir koordinavimo uždaviniais

Atsižvelkite į visą energetikos sistemą, o ne tik į šildymo sektorių

Priimant techninius sprendimus, nustatyti veiksmingiausią alternatyvą gali padėti atlikta techninė analizė, apimanti šilumos tiekimo ir energijos taupymo sinergiją, taip pat šildymo ir kitų energetikos sektorių sinergiją. Ieškant galimų alternatyvų strateginiam šildymo planavimui, galima vadovautis ankstesniame I-ame etape aprašyti 7 veiksmų modeliu.

Žvelgiant į energetikos planavimą kaip į visumą, galima pasiekti nemažą sinergiją. Nors šiame dokumente daugiausia dėmesio skiriama šilumos sistemos planavimui, svarbu atsižvelgti ir kitas energetikos sritis, tokias kaip elektra ir dujos, taip pat – į elektros energijos, transporto ir vėsinimo poreikius. Taip galima pasiekti dvejopą tikslą: nustatyti sektorių sinergiją ir kliūtis, kurios gali iškilti dėl ribotų išteklių.

Suderinkite scenarijus su ilgalaikiais ateities tikslais

Investicijos į šildymo infrastruktūrą paprastai yra ilgalaikės, tai ypač pasakytina apie šiandien statomus centralizuoto šilumos tiekimo tinklus ir termofikacijos elektrines, kurios galėtų būti įrengtos po 2050 m. Todėl investicijas ir strateginius sprendimus svarbu suderinti su klimato tikslais, tokiais kaip ES 2050 m. klimato tikslai ir Paryžiaus susitarimas. Investicijos į kitas technologijas gali lemti turto vertės sumažėjimą, taip pat gali tekti vykdyti veiklą kitomis politinėmis sąlygomis.

Organizavimas, nuosavybės ir kainų reguliavimas

Centralizuoto šilumos tiekimo infrastruktūra – tai ekonominė „natūrali monopolija“. Natūrali monopolija susidaro dėl būtinų didelių investicijų, kurios reiškia, kad toje pačioje vietoje turėti konkuruojančius centralizuoto šilumos tiekimo vamzdžius yra per brangu.

Taigi konkretus nuosavybės ir kainodaros modelis turi būti kuriamas atsižvelgiant į tris prioritetus: 1) užtikrinti, kad sistema būtų priimtina vartotojams; 2) užtikrinti kapitalo prieinamumą; 3) užtikrinti pagrindą strateginiam šilumos planavimui vykdyti. Įgyvendinti 2-ąjį ir 3-įjį prioritetus gali padėti pagalbinės institucijos.

Siekiant geriau apžvelgti įvairius sprendimus, gali būti naudinga parengti dvimatę sistemą. Vienas tokios sistemos aspektas būtų nuosavybės modelis, o kitas – kainų reguliavimo modelis. Toliau pateiktas galimus derinius iliustruojančios matricos pavyzdys.

1 lentelė. Galimus centralizuoto šildymo sistemos organizavimo ir reguliavimo derinius iliustruojanti matrica

	Vartotojų nuosavybė	Savivaldybės nuosavybė	Privati komercinė nuosavybė
Tikrosios išlaidos			
Viršutinė kainos riba			
Kainos nereguliuojamos			

Trečiasis organizacinio modelio aspektas yra skirtingų sistemos etapų atskyrimas: nuo šilumos generavimo, perdavimo ir paskirstymo iki jos naudojimo.

Nuosavybės formos taip pat gali būti labai įvairios – tai ypač pasakytina apie didesnes sistemas. Visgi kol kas nepakanka patirties, padedančios derinti tokį atskyrimą su konkurencija gamyboje, kuri, pavyzdžiui, jau išvystyta elektros energijos sektoriuje.

Praktiškai prie daugelio centralizuotų šildymo sistemų veikimo prisideda trečiosios šalys, pasitelktos pagal šilumos tinklų ir paslaugų teikėjų sudarytas dvišales sutartis. Be to, kai kurios tokios trečiosios šalys reiškia neišnaudotas su centralizuotu šilumos tiekimu susijusio taupymo ir aplinkosaugos galimybes, pavyzdžiui, tai gali būti perteklinę šilumą gaminančios įmonės. Todėl trečiosioms šalims suteikta prieiga prie šilumos tinklų būtų svarbus optimalaus centralizuoto šilumos tiekimo tinklo sukūrimo visoje Europoje elementas.

Trys nuosavybės kategorijos

Galima išskirti tris pagrindines nuosavybės modelių formas. Praktikoje pasitaiko ir tam tikrų šių modelių derinių, visgi dažniausios yra šios kategorijos:

- Vartotojų nuosavybė

Vartotojų nuosavybė yra privačios nuosavybės modelis, kai šilumos tiekimo sistema priklauso šilumos vartotojams. Šis modelis gali būti įvairių formų, tačiau pagrindinis jo bruožas tas, kad vartotojai demokratiniais metodais kontroliuoja vietinę centralizuoto šilumos tiekimo įmonę.

• *Savivaldybės nuosavybė*

Savivaldybės nuosavybės modelyje centralizuoto šildymo sistemą valdo savivaldybės kontroliuojama įmonė arba tiesiogiai pati savivaldybė.

• *Privati komercinė nuosavybė*

Ši nuosavybės sistema apima nuosavybės modelius, kai centralizuoto šildymo sistemą valdo rinkos sąlygomis veikianti privati įmonė.

Trys kainų reguliavimo modeliai

Taip pat galima išskirti tris pagrindinius kainų reguliavimo modelius. Praktikoje pasitaiko ir tam tikrų šių modelių derinių, visgi dažniausios yra šios kategorijos:

• *Tikrosios išlaidos*

Tikrųjų išlaidų principas reiškia, kad vartotojai už šilumą moka tik tiek, kiek kainuoja šilumos tiekimas. Tikrųjų išlaidų principą taip pat galima vadinti „vartotojo pelno principu“, nes bet koks efektyvumo padidėjimas dėl sumažėjusių šilumos kainų tampa vartotojams paskirstomu pelnu.

• *Viršutinė kainos riba*

Viršutinė kainos riba – tai principas, kai centralizuoto šilumos tiekimo įmonėms šilumos kainą leidžiama nustatyti atsižvelgiant į tam tikrą referencinę kainą. Tokia referencinė kaina gali būti nustatoma įvertinus alternatyvias šilumos tiekimo galimybes, pavyzdžiui, gamtines dujas, arba lyginant su kitų panašių centralizuoto šilumos tiekimo įmonių kainomis.

• *Kainos nereguliuojamos*

Šiuo atveju kainas lemia konkrečiu metu ir konkrečioje vietoje veikiančios rinkos jėgos. Monopolijų galią gali apriboti atskirų šildymo alternatyvų sukuriama konkurencija.

Svarbu pažymėti, kad ir nuosavybės, ir kainų modelius būtina vertinti drauge, neatsiejant vieno nuo kito. Nuosavybės modelio pasirinkimo negalima nuosekliai įvertinti neatsižvelgiant į jį papildantį kainų reguliavimą. Kainos modelio ypatybės taip pat turi būti vertinamos pagal sistemos nuosavybės modelį. Pavyzdžiui, Danijos pasirinktas sprendimas iliustruoja gerą patirtį, kai kainų nustatymo pagal tikrąsias išlaidas principas derinamas su vartotojų arba savivaldybių nuosavybe. Kita vertus, Danijos atvejis taip pat rodo, kad tikrųjų išlaidų principas nepadėjo tinkamai apsaugoti vartotojų privatiems savininkams priklausančiose centralizuoto šildymo sistemose.

Švedijos patirtis atskleidžia, kad nuosavybės perdavimas iš savivaldybės privatiems subjektams kai kuriais atvejais susilpnino galimybes vykdyti ilgalaikį planavimą.

Apskritai valdžios institucijos turėtų būti labai atsargios sudarydamos galimybę centralizuoto šildymo sistemas įsigyti privatiems subjektams, nes tokiu atveju siekiant apsaugoti vartotojus ir užtikrinti gebėjimus vykdyti nuoseklų strateginį šilumos planavimą reikia labai sudėtingo papildomo reguliavimo.

Institucinis strateginio šilumos planavimo kontekstas

Konkretūs šilumos sistemos planai dažnai yra vietiniai miestų lygmens projektai. Tačiau tinkama strateginė šilumos politika turi būti įtvirtinta ir koordinuojama visais valdymo lygmenimis ir visose su energija susijusiose politikos srityse. Be to, strateginio šilumos planavimo procese turi būti atsižvelgta į institucinę struktūrą ir politikos elementus, turinčius įtakos konkrečiam vietinio projekto gyvybingumui. Atitinkami politikos elementai, susiję su konkrečiu projektu, ir ryšiai tarp jų nustatomi, kaip aprašyta ankstesniame strateginio šilumos planavimo modelio 2 etape.

Strateginiam šilumos planavimui turinčių įtakos politinių priemonių atvaizdavimas turi du matmenis: geografinį ir sektorinį. Pavyzdžiui, konkrečiam centralizuoto šilumos tiekimo projektui gali būti taikomi centralizuoto šilumos tiekimo projektams tiesiogiai skirti teisės aktai. Tokį projektą gali reglamentuoti vietiniai, šalies arba europiniai dokumentai. Konkrečiam projektui taip pat gali turėti įtakos bendrieji šildymo sistemoms ir pastatams taikomi norminiai dokumentai bei energetikos sistemą reglamentuojantys teisės aktai. Be to, visas politikos priemonės formuoja įvairiais valdymo lygiais priimti teisės aktai.

Toliau pateikta galimos sistemos matrica atspindi abu reguliavimo lygmenis, taigi ją galima naudoti 2-ame strateginio šilumos planavimo etape, susiejant politikos priemones ir institucines struktūras.

2 lentelė. Su strateginiu šilumos planavimu susijusio reguliavimo matrica

	Projekto reglamentavimas	Reikalavimų šilumos sistemoms ir pastatams reglamentavimas	Energetikos sistemos reglamentavimas
Vietiniai teisės aktai			
Nacionaliniai teisės aktai			
Europos lygmens teisės aktai			

Atsakomybės paskirstymas planuojant šilumos sistemą

Remiantis strateginio šilumos planavimo patirtimi įvairiomis aplinkybėmis, galima suformuluoti kelias bendrąsias rekomendacijas dėl atsakomybės pasiskirstymo strateginio šilumos planavimo procese.

Visų pirma, atskirų šalių ir Europos valdymo institucijos turi suformuluoti ir įgyvendinti ilgalaikius strateginius tikslus. Vietos valdžios institucijos dažnai geriausiai žino vietines sąlygas ir, atsižvelgiant į tai, kad šilumos tiekimas dažnai būna vietinio pobūdžio, šios institucijos tikriausiai inicijuos ir prisimins atsakomybę už konkrečius šilumos sistemų planavimo projektus. Visgi techninį potencialą turėtų įvertinti aukštesnio lygio valdymo struktūros. Visapusiškas efektyvaus šildymo ir vėsinimo sistemų įvertinimas, kurio reikalaujama pagal Europos direktyvą dėl energijos vartojimo efektyvumo, yra tinkama sąmoningumo skatinimo ir strateginės šilumos politikos inicijavimo sistema.

II „Hotmaps“ vadove „Išsamaus šildymo ir vėsinimo sistemų veiksmingumo vertinimo rekomendacijos“ pateikiami pasiūlymai, kaip valstybės narės galėtų panaudoti šią europinę sistemą. Jeigu nacionalinės valdžios institucijos galėtų pasiūlyti sistemą, kuria remiantis būtų galima vykdyti vietinio planavimo procesą, tai galėtų pagerinti vietinio šilumos sistemų planavimo kokybę ir tikslumą. Tokia sistema galėtų būti, pavyzdžiui, šilumos tiekimo įstatymas, kuriame būtų aprašytas centralizuoto šilumos tiekimo projektų rengimo procesas ir suformuluotos užduotys savivaldybėms. Panašūs teisės aktai taip pat galėtų nustatyti bendruosius strateginius rodiklius, kurie būtų įgyvendinami vietinės politikos priemonėmis. Pavyzdžiui, Danijos nacionaliniai šilumos tiekimo reglamentai perduoda atsakomybę savivaldybėms, bet taip pat nubrėžia bendrus reikalavimus, susijusius su socialiniu ir ekonominiu projektų gyvybingumu bei aplinkos prioritetais. Taip pat turėtų būti inicijuotos taisyklės, reglamentuojančios centralizuoto šilumos tiekimo tinklų monopolinę struktūrą, nuosavybės modelius, įmonių struktūrą, kainų reguliavimą ir vartotojų pareigas bei teises.

Nacionalinės ir Europos vyriausybės institucijos irgi gali skatinti vietinį energijos ir šilumos planavimą, teikdamos informacinę pagalbą bei metodines rekomendacijas. Šios priemonės gali būti toliau derinamos su bendrais strateginiais tikslais, susijusiais su tvarumu ir socialiniu bei ekonominiu projektų gyvybingumu.

Be šio atsakomybės paskirstymo, taip pat rekomenduojama įkurti forumus, kuriuose vietinės ir nacionalinės planavimo įstaigos galėtų keistis patirtimi. Jie leistų informaciją apie vietinių lygmeniu išskylančias teises kliūtis perduoti į aukštesnį lygį, kuriame galima pakeisti teisės aktus. Jeigu egzistuoja regioninės valdžios įstaigos, jos gali atlikti svarbų vaidmenį koordinuodamos savivaldybių šilumos planus, kad būtų planuojant energetiką būtų išvengta papildomo žemesniojo lygmens optimizavimo. Rekomenduojama parengti regioninius energetikos planus, apimančius šildymo strategijas, sudarytas atsižvelgiant į energetikos sistemos analizę. Kalbant apie tokių išteklių kaip biomasė naudojimą, gali susidaryti prieštaravimų tarp ūkio sektorių ir savivaldybių ribų. Panašiai besikeičiančių atsinaujinančių energijos šaltinių plėtrai būtų naudinga, jei jie būtų įtraukti į suderintą strateginį planą, apimančią visus energetikos sektorius ir savivaldybes.